

Arrest

**nr. 177 471 van 9 november 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat P. ROELS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische/Koerdische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u woonde tot 10 dagen voor uw vertrek toen u nog 10 dagen in Diyala verbleef. U bent minderjarig.

Uw vader is geraakt bij een ontploffing toen hij zich bij het ministerie van buitenlandse zaken bevond in. Uw vader werd in het ziekenhuis opgenomen omwille van verwondingen aan zijn hoofd en zijn hand.

Uw vader J. Q. A. (...) diende op 22 september 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties. Op 23 maart 2012 werd in het kader van de asielaanvraag van uw vader door het CGVS

besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

In het begin van de ramadan 2014 werd u aan de deur van jullie huis ontvoerd. Na het betalen van 60.000 USD dollar werd u na 10 dagen vrijgelaten op 10 juli 2014. U bent direct daarna gevlucht naar Diyala, en na enkele dagen vertrokken richting België

U kwam België binnen op 13 augustus 2014 en u diende de volgende dag een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

Uw broers M. (...) en A. (...) werden op 26 augustus 2014 ontvoerd. Uw moeder H. H. H. (...) is daardoor bewusteloos gevallen, en ze heeft in het ziekenhuis gelegen. Uw broers werden vrijgelaten.

Op 2 januari 2016 waren uw broer A. (...) en M. (...) in de club Alawiye. Mannen wilden uw broers meenemen, waarop die de vlucht namen. Uw broer A. (...) is geraakt door een kogel en is hierbij gestorven. M. (...) is eveneens geraakt, maar kon nog een vriend bereiken.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een originele identiteitskaart van uzelf, een origineel nationaliteitsbewijs, klachten in verband met uw ontvoering, diploma's, een identiteitskaart van uw moeder, een identiteitskaart van uw broer A. (...), een nationaliteitsbewijs van uw vader, een identiteitskaart van uw vader, een nationaliteitsbewijs van uw moeder, een overlijdensakte van uw broer A. (...), een klacht van uw vader in verband met uw ontvoerde broers, een document van de politie, een document van een klacht van uw vader, een verklaring van uw broer M. (...) over de ontvoering van A. (...), een verklaring van de rechtbank over de ontvoering, enkele foto's (graf broer, foto van u op school en foto van u aan het zwembad), een badge van uw vader, lidkaarten van de Al Wiyah club en een schoolrapport neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen en alle elementen in uw administratief dossier in uw hoofde niet kan worden besloten dat er een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging bestaat zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit omwille van onderstaande motieven.

Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen en de verklaringen van uw vader bij zijn asielaanvraag. Zelfs indien rekening wordt gehouden met uw op dat moment minderjarige leeftijd, mag van u verwacht worden dat u op enkele cruciale elementen in uw relaas coherente en gelijklopende verklaringen zou kunnen afleggen, wat niet het geval is.

Zo is het opvallend dat u aangeeft langs vaderszijde Koerd te zijn, en langs moederszijde Arabier (CGVS, 10/12/2015, p. 3). Uw vader verklaarde echter tijdens zijn gehoor voor de DVZ dat hij Arabier was (DVZ vader, vraag 6d). Het is verder opmerkelijk dat u pas bij uw asielaanvraag bij DVZ in België op de hoogte werd gesteld dat uw vader in 2011 in België was geweest, en dat hij hier een asielaanvraag had ingediend (CGVS, 10/12/2015, p. 5 – 7). Zelfs indien uw vader vaak afwezig was omwille van zakenreizen (CGVS, 10/12/2015, p. 6), kan van u verwacht worden, dat u hiervan op de hoogte zou zijn, zeker omdat uw vader na zijn asielaanvraag in België terugkeerde naar jullie thuis in Bagdad, en daarna niet veel meer op reis is geweest (CGVS, 10/12/2015, p. 9 en 10). Uit uw verklaringen blijkt dat dit niet het geval was.

Ook wat betreft de problemen die uw vader kende in Irak, en die de directe aanleiding zouden zijn geweest voor zijn asielaanvraag in België, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo geeft u aan tijdens uw eerste interview voor het CGVS dat uw vader na de ontploffing in het ministerie van Buitenlandse Zaken in 2011 was opgenomen in het Al Elwiya ziekenhuis (CGVS, 10/12/2015, p. 7). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS spreekt u echter van 2009 en stelt u echter dat uw vader was opgenomen in het Al Wasati-ziekenhuis, en geeft u bij confrontatie aan dat u het niet meer goed weet aangezien deze ziekenhuizen dicht bij elkaar liggen, en stelt u dat Al Elwiya meer voor bevallingen is (CGVS, 2/2/2016, p. 14 en 15). Bij uw eerste gesprek gaf u verder aan dat uw vader na de ontploffing ongeveer 10 dagen in het ziekenhuis lag (CGVS, 10/12/2015, p. 8). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS stelt u echter dat uw vader dan één à twee dagen was opgenomen, en reageert u verbaasd bij confrontatie (CGVS, 2/2/2016, p. 15). Verder is het ook opmerkelijk dat uw vader tijdens zijn asielaanvraag op 12 september 2011 aangeeft onder vuur te zijn genomen in Irak door de militie Jeich Almahdi (DVZ vader, vragenlijst 3.5). U geeft aan dat uw vader nooit problemen heeft gekend met die militie, en u stelt bovendien uitdrukkelijk dat uw vader nooit beschoten is (CGVS, 10/12/2015, p. 21). Zelfs indien uw vader u niet veel vertelde (CGVS, 10/12/2015, p. 21), en zelfs indien rekening wordt gehouden met het feit dat u in 2011 slechts 13 jaar was, mag toch verwacht worden dat u dergelijk ingrijpende feiten in uw gezin zouden worden besproken.

Ook wat betreft de ontvoering van uw broers M. (...) en A. (...) legt u verklaringen af die elkaar tegenspreken. Zo verklaart u aanvankelijk tijdens uw eerste gesprek voor het CGVS dat uw broers ontvoerd zijn op 26/08/2014 (CGVS, 10/12/2015, p. 14). Wat later tijdens datzelfde gesprek corrigeert uzelf naar 2015, en bevestigt u dit nogmaals als daar expliciet door uw voogd naar wordt gevraagd (CGVS, 10/12/2015, p. 15). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS, spreekt u dan weer van 2014 (CGVS, 2/2/2016, p. 11). Zeker aangezien deze feiten zich recent hebben afgespeeld, mag van u verwacht worden te kunnen aangeven of dit zich 4 maanden voor uw eerste gesprek voor het CGVS of een jaar en vier maanden voor uw eerste gesprek voor het CGVS zou hebben afgespeeld. Ook wat betreft de locatie waar en de manier waarop deze broers ontvoerd zijn, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Bij uw eerste gesprek voor het CGVS geeft u aan dat uw broers zich in de winkel van uw vader bevonden toen ze werden ontvoerd door mannen in één auto (CGVS, 10/12/2015, p. 14). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS stelt u echter uw broers waren ontvoerd op kilometers afstand van jullie winkel, en spreekt u over 2 auto's (CGVS, 2/2/2016, p. 9 en 10). Tijdens uw eerste interview voor het CGVS op 10 december 2015 gaf u verder duidelijk aan dat de ontvoerders nadien geen contact hadden opgenomen met uw vader, en geen losgeld hadden gevraagd waardoor jullie niks over hen wisten (CGVS, 10/12/2015, p. 14). Tijdens uw tweede interview voor het CGVS stelt u echter dat de ontvoerders uw vader hadden gebeld, en dat uw broers na het betalen van een som konden vrijkomen na ongeveer een jaar opsluiting in augustus 2015 (CGVS, 2/2/2016, p. 9).

Ook wat betreft de dood van uw broer A. (...)I kunnen enkele opmerkelijke vaststellingen worden gedaan. Zo geeft u aanvankelijk aan tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat uw broer in de club Alawiye was, waarop mannen zijn gekomen die uw broers wilden meenemen waarop uw broers zijn gevlucht en A. (...) is neergeschoten (CGVS, 2/2/2016, p. 3). Op het moment dat u de vraag werd gesteld naar de beveiliging van de club waaruit bleek dat er serieuze controles zijn, past u uw verklaringen aan en stelt u dat uw broers pas nadat ze na een bezoek aan de club, een bus hadden genomen en in een park waren uitgestapt, zijn beschoten (CGVS, 2/2/2016, p. 4-6). Het feit dat uw broer op 2/1/2016 was neergeschoten en meegenomen, waarop uw vader telefoontjes kreeg om 150.000 euro te verzamelen om zijn zoon terug te krijgen omdat ze anders zijn zoon zouden vermoorden, is moeilijk in overeenstemming te brengen met het feit dat reeds op 3/1/2016 het dode lichaam van uw broer werd teruggevonden (CGVS, 2/2/2016). Het is uitermate opmerkelijk en weinig geloofwaardig, dat terwijl uw vader aan het onderhandelen was met de ontvoerders over losgeld, ze de dag nadien al uw broer zouden doden. Ook hier kon verwacht worden van u dat u meer consistente en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen, quod non.

Tenslotte kan ook worden opgemerkt dat u aangeeft dat u een Irakees paspoort in uw bezit had, wat u zou hebben achtergelaten in Zakho (Irak), waarna u met een vals paspoort zou zijn verder gereisd (DVZ, vraag 33). Uit de informatie van de Franse instanties waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is toegevoegd blijkt echter dat u over een paspoort beschikt waarvoor een Frans visum is uitgeschreven wat geldig was van 30 juli 2014 tot 13 september 2014. Het is uitermate opvallend dat deze periode overeenstemt met de periode waarop u naar Europa bent gereisd. Het feit dat u uitdrukkelijk aangeeft tijdens uw eerste interview voor het CGVS nooit een visum te hebben aangevraagd voor een Europees land (CGVS, 10/12/2015, p. 23), en aangeeft dat u met een vals paspoort reisde (CGVS, 10/12/2015, p. 23) is opmerkelijk, en wijst erop dat u uw eigen paspoort niet wil voorleggen waardoor u geen duidelijkheid genereert over mogelijke andere visa of mogelijke eerdere reisbestemmingen. Dit ondermijnt in bijkomende mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Hieruit volgt dat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus, in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan worden toegekend.

De door u voorgelegde documenten kunnen hier geen ander licht op werpen. De originele identiteitskaart van uzelf, een origineel nationaliteitsbewijs van uzelf, diploma's, een identiteitskaart van uw moeder, een identiteitskaart van uw broer A. (...), een nationaliteitsbewijs van uw vader, een identiteitskaart van uw vader, een nationaliteitsbewijs van uw moeder, een badge van uw vader, lidkaarten van de Al Wiyah club en een schoolrapport, bevatten niet betwiste informatie over uw identiteit, de identiteit van uw familie, uw schoolcarrière, en uw lidmaatschap van de Al Wiyah club.

De andere documenten die u voorlegt wijzigen evenmin iets aan de beslissing. De door u neergelegde foto van het graf van uw broer, spreekt zich niet uit over de omstandigheden van het overlijden van deze persoon en de foto's van uzelf op school en aan het zwembad geven ook geen informatie over uw eventuele problemen.

Wat de andere documenten betreft (een overlijdensakte van uw broer A. (...), een klacht van uw vader in verband met uw ontvoerde broers, een document van de politie, een document van een klacht van uw vader, een verklaring van uw broer M. (...) over de ontvoering van A. (...), een verklaring van de rechtbank over de ontvoering en klachten in verband met uw ontvoering) dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Bovendien kan nog worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Iraakse documenten erg onzeker is gezien het feit dat Iraakse documenten op eenvoudige wijze illegaal verkrijgbaar zijn.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Sinds begin 2016 heeft IS twee aanvallen uitgevoerd waarbij militaire tactieken gehanteerd werd, namelijk een aanval op een winkelcentrum op 11 januari 2016, en een dubbele aanval op Abu Ghraib op 28 februari 2016. Dergelijke gecombineerde militaire operaties blijven echter zeer uitzonderlijk. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er

voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van de asielaanvraag van uw vader Jaf Qais Adel reeds eerder op 23 maart 2012 door het CGVS werd besloten tot een weigering van de Vluchtelingenstatus en weigering van de Subsidiare Beschermingsstatus.

De informatie waarover het CGVS beschikt is aan het administratief dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1A van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 51/7 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve tevens op de schending van de materiële motiveringsplicht. In tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Waar verzoekende partij de schending inroept van de artikelen 51/7 en 52 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat zij niet aanvoert op welke manier deze artikelen zouden zijn geschonden, terwijl vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet

de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende de talrijke door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden betoogt verzoekende partij dat zij op het ogenblik van de asielaanvraag van haar vader slechts dertien jaar was en haar vader haar niets vertelde over wat hem was overkomen. Verzoekende partij kent desbetreffend dan ook enkel de grote lijnen. Verzoekende partij stelt bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal nerveus te zijn geweest, vooral betreffende de vraagstelling over het overlijden van haar broer. Tot slot oppert verzoekende partij dat haar vader wel degelijk een Koerd is, dat haar vader werd beschoten door de milities Jeich Almahdi, dat haar broers ontvoerd werden voor de winkel van hun vader waar ze aan het werken waren, dat zij verbaasd was dat de ontvoerders van haar broers ongestoord de ingang van de club Alawiye konden betreden en dat zij de ontvoering van haar broers niet gezien heeft doch enkel heeft van horen zeggen.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielaanvraag op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoekende partij niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij nerveus te zijn geweest bij het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal doet dan ook geen afbreuk aan voormelde plicht haar asielaanvraag zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verder oordeelt de Raad dat verzoekende partij op het ogenblik van haar asielaanvraag reeds 16, 5 jaar oud was en derhalve geen *infans* meer, waardoor van haar kan worden aangenomen te begrijpen dat zij een eenduidig relaas dient naar voor te brengen. Het betoog van verzoekende partij dat zij minderjarig was op het ogenblik dat haar vader een asielaanvraag indiende, dat hij haar niets verteld had en dat zij sommige zaken van horen zeggen had, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat wat verzoekende partij wel weet – hetzij uit eigen ervaring, hetzij van horen zeggen – op flagrant tegenstrijdige wijze door haar werd weergegeven.

De verwijzing van verzoekende partij naar één versie van de door haar voorgehouden verklaringen is niet van aard om de vaststellingen van verwerende partij dienaangaande in een ander daglicht te stellen. Er anders over oordelen zou immers elk opeenvolgend verhoor of opeenvolgende vraagstelling, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Tot slot is de Raad van oordeel dat het louter betoog van verzoekende partij dat haar vader wel degelijk een Koerd is geen afbreuk doet aan de vaststelling dat haar vader zelf bij zijn gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgehouden dat zijn etnische afkomst Arabier was (administratief dossier, stuk 20, deel 1, door de vader ondertekende vragenlijst, p. 1).

De door verwerende partij vastgestelde flagrante tegenstrijdigheden betreffende wezenlijke elementen van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas blijven derhalve onverminderd overeind.

2.2.5. Het betoog van verzoekende partij dat zij haar Iraaks paspoort heeft opgevraagd bij haar vader, doch dit nog steeds niet heeft bekomen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij heden nog steeds niet haar origineel paspoort kan voorleggen waardoor de desbetreffende vaststelling van verwerende partij dan ook blijft gehandhaafd.

2.2.6. Waar verzoekende partij verwijst naar de door haar tijdens de asielprocedure bijgebrachte documenten, die "*niet vals zijn*", oordeelt de Raad evenwel dat deze loutere verwijzing echter niet van aard is om de desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog benadrukt dat soennitische burgers in Bagdad een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van geweld vanwege de sjiiitische milities en desbetreffend verwijst naar verschillende internetartikels en rapporten die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegt, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of geïsoleerd. Dit geldt des te meer nu aan het door haar voorgehouden asielrelaas geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.8. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.9. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet-toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie, deel 3) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 31 maart 2016 (administratief dossier, stuk 20, landeninformatie, deel 3) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016, de "COI Focus" betreffende "Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016" van 12 augustus 2016 en het rapport "Musings on Iraq – Security in Iraq, Aug 8-14, 2016" van 16 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke

elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door verzoekende partij aangehaalde cijfers en informatie – verzoekende partij verwijst naar verschillende (zware) aanslagen en andere geweldfeiten in Bagdad waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen en voegt desbetreffend als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikels en rapporten – zijn niet van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden

herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij, louter omwille van het gegeven dat zij soenniet is, in Bagdad een reëel risico zou lopen op ernstige schade louter omwille van haar aanwezigheid.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.10. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT